Directe Actie! n2
gratis
ORGAAN VAN
ANARCHISTISCHE GROEP VAN AMSTERDAM
November-December - Januari 2001/02

DE OORLOG EN DE TEGENBEWEGING*

NAOMI KLEIN IN NEDERLAND

Woensdagavond 31 oktober werd in de Felix Meritis in Amsterdam een dicussieavond gehouden over 'de oorlog en de tegenbeweging'. Sprekers waren de Canadese Naomi Klein (schrijfster van No Logo) en Kees Stad (XminY solidariteitsfonds). Het afsluitende debat werd geleid door Yoeri Albrecht van de Vrij Nederland. 'De tegenbeweging moet niet omgetoverd worden in een vredesbeweging,' vond zowel Klein als Stad.

Klein beet op deze avond de spits af met een uiteenzetting over 'de beweging na 11 september'. Met 'de beweging' bedoelt zij de tegenstanders van het neo-liberalisme, de tegenstanders van de huidige manier van economische globalisering. Klein vertelt over de vorige dag, waarop zij in Gent een debat had gevoerd met onder andere de Amerikaanse ex-president Bill Clinton en de Belgische premier Guy Verhofstadt. Klein viel over de hypocrisie van Clinton. Hij zei over islamitisch fundamentalisme: 'Wij geloven in de rede, zij niet'. Vervolgens begon hij te praten over hoe armoede fundamentalisme veroorzaakt en hoe makkelijk het zou zijn om dit probleem op te lossen. 'Peanuts,' aldus Clinton. Klein was boos geworden. 'Het is niet makkelijk op te lossen. En bovendien: hij is president geweest voor 8 jaar, hij is onder anderen degene die gezorgd heeft voor de armoede die dit fundamentalisme kon laten ontstaan. Daarom vraag ik me af: gelooft Clinton wel echt in de rede?'

Daarna was Verhofstadt gaan praten over 'ethische globalisering' (op economisch gebied, N.W.). Klein vroeg zich af wat hij daarmee bedoelde en of het überhaupt wel bestond.

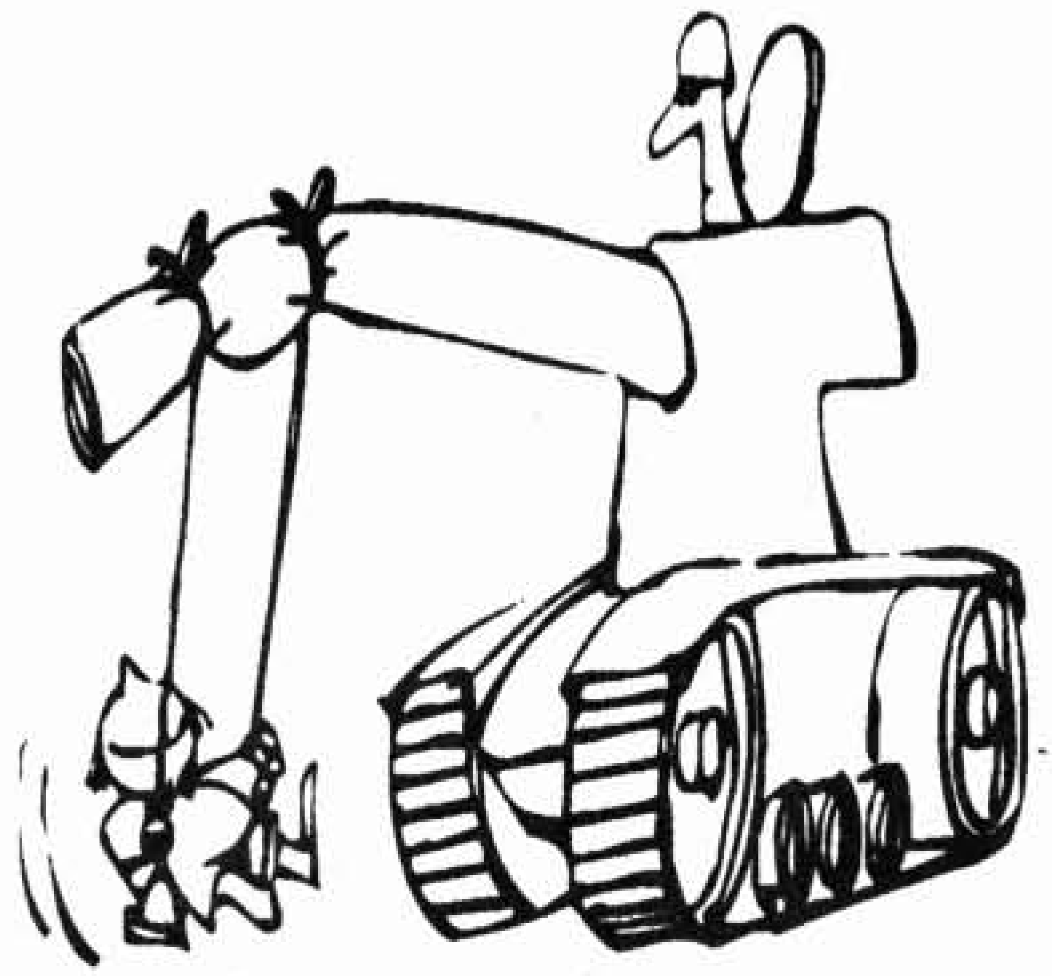
Na deze inleiding, waarin we ons allemaal een stuk slimmer konden wanen dan Clinton en consorten, komt Klein pas echt goed op dreef. 'De idealen van de beweging zijn niet nieuw', stelt ze. 'Wat nieuw is, is het ongeduld. Dat merkte je in Seattle: wij willen iets. Want wat is er gebeurd met alle mooie beloftes? Er is minder democratie, meer armoede, meer milieuvervuiling. Er is een enorme kloof tussen de belofte van globalisering en de realiteit. We willen dat hier nu iets aan gebeurt'.

'Don't steal our fish'

Sinds Seattle is het ook dat de arme landen voor zichzelf opkomen, vertelt Klein. Ze is hier blij om. 'Een bekend spreekwoord in het bedrijfsleven is Give a man a fish, he'll eat a day. Teach a man how to fish, he'll eat for a life. De arme landen zeggen nu tegen de rijke landen: Don't steal our fish'. Klein is goed in one-liners.

Klein begrijpt niet waarom men nog steeds bezig is met het uitbreiden van het kapitalisme. Dat is toch juist

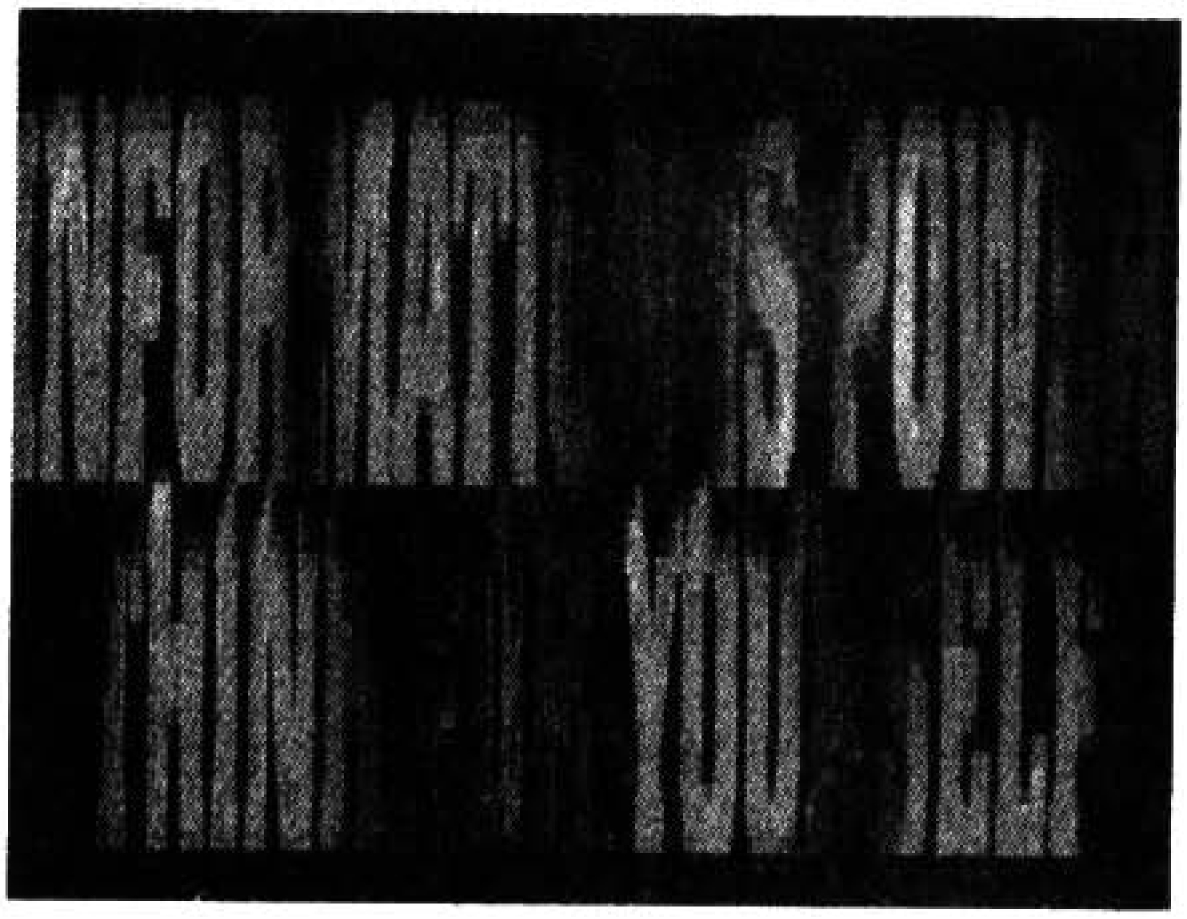
vervolg op pag. 4 en 5

CLASS WAR

In dit nummer:

REDACTIONEEL

In de week dat nummer 2 van Directe Actie uitkomt, hebben we net de protesten in Brussel achter de rug. Ondertussen gaat de oorlog in Afghanistan en het verzet ertegen door, evenals de strijd van de Turkse gevangenen tegen de hervormingen in het gevangenissysteem. Hierover kun je een aantal artikelen lezen.

Zoals je misschien al opgevallen is, is er deze keer geen Nederlandse en Engelse versie. Door tijdtekort hebben we besloten alleen een Nederlandse editie uit te brengen. Sommige artikelen zijn echter wel in het Engels vertaald en kunnen bij ons opgevraagd worden.

De afgelopen maanden is AGA op verschillende punten actief geweest. We hebben geparticipeerd in verschillende demonstraties en wakes tegen de oorlog in Afghanistan. Er zijn twee pickets geweest bij Raffle's Grand Café. Beide keren deden zo'n tien mensen mee. Enkelen droegen een spandoek met de tekst:"Raffle's Grand Café en Alberto's Restaurant betalen hun werknemers niet". Er werden enkele honderden pamfletten met de oproep tot een boycot van Raffle's Grand Café uitgedeeld aan voorbijgangers. De reacties waren overwegend positief. Sommigen kenden zelf ook dergelijke gevallen wel uit hun eigen werksituatie. Ook zijn er posters geplakt in de buurt van het Leidseplein met tips voor vogelvrije werkers. Ook in de toekomst zullen we ons werk in de horeca sector door blijven zetten.

WAT IS AGA?

De Anarchistische Groep Amsterdam is een groep mensen die zichzelf heeft georganiseerd om de problemen die ze tegenkomt in het dagelijks leven te bevechten. Dit kan zijn op het werk, op school of in de gemeenschap. AGA baseert zich hierbij grotendeels op de ideeën van het anarchosyndicalisme. Deze kennen als basiswaarden solidariteit, wederzijdse hulp, zelfbestuur en directe actie.

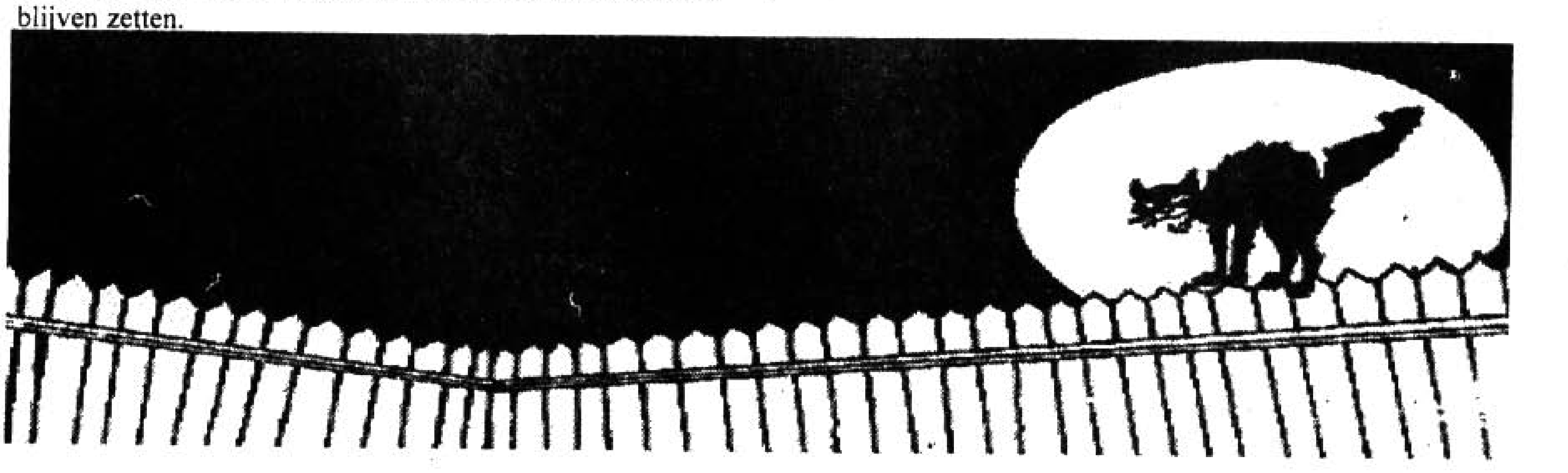
HET ASSEMBLEE.

Dit is de wekelijkse vergadering waaraan iedereen van de groep op basis van gelijkheid deelneemt. Hierin worden alle zaken besproken waarmee de groep zich bezighoudt. Dit betreft het maken van actieplannen in gevallen van problemen op het werk. Maar ook wordt er besloten over zaken als het organiseren van bijeenkomsten, maken en verspreiden van propaganda materiaal. Omdat het assemblee de eerste en de enige plek is waar alle leden bij elkaar komen, heeft het de hoogste beslissingsbevoegdheid. Dit betekent dat besluiten genomen in het assemblee voor iedereen bindend zijn. Bij het nemen van besluiten wordt altijd gestreefd naar consensus.

Alle besluiten die gemaakt worden buiten het assemblee, moeten eerst door het assemblee besproken en goedgekeurd worden. Dit kan het geval zijn wanneer AGA samenwerkt met andere groepen in federatief verband, waarbij er een federatievergadering zal zijn, waarin een afgevaardigde van AGA zit.

AGA ALS ANARCHISTISCHE BOND.

De verantwoordelijkheid voor het vakbondswerk dat nodig is om de problemen op het werk het hoofd te kunnen bieden, ligt in handen van degene(n), die in de verschillende bedrijfstakken werken. Dit betekent dat het lid of de leden van de groep die bijvoorbeeld in de horeca werken, voor deze bedrijfstak de informatie verzamelen over CAO's, wetgeving, jurisprudentie (bijv. dat werkgevers verplicht zijn alle fooien uit te betalen aan het personeel). Hetzelfde moet gebeuren voor de bedrijven waar de leden van de groep werken.

EDUARDO GARCIA VRIJ OP BORG.

Eduardo Garcia Macias is 22 oktober vrijgelaten. Hij moest hiervoor een borgsom betalen van 5 miljoen pesetas (ongeveer 70.000 gulden). Zijn rechtszaak was 20 november. Tot op heden is nog niet bekend wat de uitspraak is. Een advocaat van de CNT zei ons dat alles erop lijkt dat ze hem schuldig willen verklaren. We hopen je het volgende nummer meer te kunnen vertellen.

In de week van 9 tot 14 november hebben een aantal acties plaatsgevonden in Madrid, georganiseerd door het Assemblee voor Hulp aan Eduardo. In deze week zou Edu één jaar in de gevangenis zitten. De acties waren georganiseerd als protest tegen het FIES systeem en de politiecomplotten en repressie die de FIES gevangenen ondervinden.

Zaterdag 10 november werd begonnen met een manifestatie in het centrum van Madrid. Ongeveer 700 mensen waren aanwezig onder de leus: GEEN FIES, GEEN VERSPREIDING, GEEN ZIEKEN IN DE GEVANGENIS. STOP DE CRIMINALISERING VAN DE SOCIALE BEWEGINGEN. Zondag 11 november hebben ongeveer 100 mensen zich verzameld bij de gevangenis van Soto del Real. Hier werden door kameraden uit Castellón twee vuren aangestoken. Eén ervan was een metalen constructie waarin AMNESTIE te lezen viel. Na korte tijd kwamen begroetingen vanuit de eenheden door lichtsignalen uit de cellen.

's Maandags werden de wijken versierd met propaganda en posters met betrekking tot de week van actie. En woensdag de 14de hielden de CNT en het Anarchist Black Cross van Madrid een manifestatie in Leganés (een voorstad van Madrid). Het werd de manifestanten niet toegestaan de spandoeken te ontvouwen. Hierdoor werd voor de bewoners van Leganés wel het een en ander duidelijk over de criminalisering van de sociale bewegingen.

Herre.

DE HONGERSTAKING IN DE TURKSE GEVANGENISSEN

Maandag 15 oktober zijn een aantal leden van de Anarchistische Groep Amsterdam op bezoek geweest bij het Turkse persbureau Ozgurluk (Vrijheid) om meer te weten te komen over de voortdurende hongerstaking van linkse gevangenen in Turkije. We kwamen op dit idee toen tijdens een avondwake voor het Amerikaans consulaat in Amsterdam (tegen de bombardementen op Afghanistan) opeens veel mensen van de Turkse links-revolutionaire organisatie DHKP-C verschenen met rode vlaggen en spandoeken en we besloten een afspraak te maken. Zij verwezen ons door naar Ozgurluk voor een gesprek en voor het bekijken van een videoband over het politiegeweld tegen de Turkse hongerstakers. We werden door Ufuk van Ozgurluk ontvangen en hij zal vooral samen met Mustafa ons het een en andere gaan uitleggen over de situatie in Turkije. Tevens kregen we een film te zien over politiegeweld tegen de hongerstakers.

Dit artikel is vooral gemaakt op basis van onze gesprekken met Ufuk en Mustafa en de videoband "They burned them alive!" (ook is gebruik gemaakt van een artikel in de Trouw van 10 mei 2001 en een artikel in Tegen de Stroom nummer 7/april-mei 2001).

In september 2000 begon de hongerstaking in de Turkse gevangenissen, dat vooral gedragen wordt door links-revolutionaire organisaties als de DHKP-C. De gevangenen gingen in hongerstaking om te protesteren tegen de reorganisatie van de gevangenissen. De Turkse staat wil dgemeenschappelijke cellen vervangen door cellen waar maximaal twee mensen in kunnen (de zogenaamde F-Type gevangenissen). De gevangenen willen dat de gemeenschappelijke cellen blijven bestaan, omdat zij elkaar beter kunnen ondersteunen als er weer iemand gemarteld gaat worden (wat helaas in Turkse gevangenissen geen uitzondering is).

Een antwoord van de Turkse regering kwam op 19 december 2000, toen politie-eenheden de gevangenissen bestormden en door middel van gas en vuur de gevangenen probeerden uit te roken. In totaal werden er tussen de 700 en 1000 granaten afgevuurd. Zij die wisten de vluchten uit deze hel werden onder vuur genomen door de politie. Deze slachting kostten 28 mensen het leven en honderden raakten gewond. Dankzij 7 gevangenen die na 6 maanden werden

vrijgelaten weten we nu dat er 6 vrouwen toendertijd levend zijn verbrand. De film "They burned them alive" die we te zien kregen bij Ozgurluk liet indrukwekkende beelden zien. Mannen en vrouwen werden zeer hardhandig de gevangenis uitgesleurd terwijl zij "Vervloek het fascisme! Lang leve onze strijd!" riepen. Echt pijnlijk om te zien was hoe een vrouw die haar armen had verloren leed terwijl de politie stond toe te kijken.

Waarom zo'n hardhandig ingrijpen van de politie? Ozgurluk vermoedt dat West-Europa druk heeft uitgeoefend om de hongerstaking snel te beëindigen Turkije is een bondgenoot van West-Europa en de regeringen van West-Europa hebben altijd hun mond vol als het gaat om mensenrechten. Een hongerstaking die de verschrikkingen in de Turkse gevangenissen aan de kaak stelt is een doorn in het oog van deze regeringen. Bovendien gaat de hongerstaking niet alleen tegen het beleid in de gevangenissen, maar is ook gericht tegen het imperialisme én de politiek van het IMF, waarin West-Europa een dikke vinger in de pap heeft. Van de westerse regeringen hoeven we niet veel goeds te verwachten. De Nederlandse regering zei weliswaar dat het gevangenisbeleid van Turkije niet correct was, maar in diezelfde tijd waren Irakese Koerden in Nederland in hongerstaking omdat zij terug moesten naar Irak.

De hongerstaking van de Turkse gevangenen gaat echter nog gewoon door. Zo'n 800 gevangen zijn nu in hongerstaking, waarvan 300 meedoen aan de Death Fast. De naam Death Fast zegt al genoeg. De gevangenen gaan door tot de dood er opvolgt. Groepen van ongeveer 40 tot 50 mensen sluiten zich na een tijdje aan bij de Death Fast. Inmiddels is de zevende groep begonnen. Uit solidariteit met de gevangenen zijn ook vrienden en familieleden in hongerstaking gegaan. Ook de politieke gevangenen in Ierland deelden hun solidariteit mee.

In totaal zijn er al 72 gevangenen omgekomen. 78 gevangen leiden aan geheugenverlies door gedwongen inname van medicatie en voedsel. Sommigen kunnen slechts hun kindertijd nog herinneren. Toch is ook hier verzet tegen de gedwongen inname van voedsel en medicatie. Berrin Bickilar, lid van de eerder genoemde DHKP-C, ernstig gewond geraakt tijdens de bestorming van de politie van de Usak gevangenis, ontwaakte in het ziekenhuis en rukte de slang van haar bevoedingsapparaat uit haar mond en stierf.

Wat kunnen we hier doen in Nederland? Ufuk van Ozgurluk adviseert om te protesteren bij de regering en ook zeer belangrijk:
schrijf een brief aan de hongerstakers waarin je je solidair verklaart met hun strijd. Maar ook: verzet je tegen het imperialisme zoals de bombardementen op Afghanistan, want uiteindelijk is de hongerstaking ook gericht tegen het Westerse imperialisme.

Het is naar mijn mening belangrijk om ongeacht je overtuiging onvoorwaardelijk solidair te zijn met de hongerstakers. Hun strijd zou een voorbeeld moeten zijn voor alle linkse mensen. Hoe oprecht de strijd is laat het voorbeeld van Selim Acan zien. Zijn vrouw Oya is ook in hongerstaking. Selim: "Ik hou van haar. Ik ben nog steeds verliefd op mijn vrouw. Maar ik kan nooit tegen haar zeggen dat ze de hongerstaking moet opgeven om zichzelf te redden. Ze doet het voor een verheven doel. Als de actie niet slaagt weet ik dat de gevangenen het nieuwe systeem niet zullen overleven".

Ik denk dat ik wel namens alle mensen van Anarchistische Groep Amsterdam kan zeggen dat we solidair zijn met de hongerstaking en we wensen de mensen van Ozgurluk alle sterkte toe. Tot slot wil ik Ufuk en Mustafa bedanken voor hun moeite.

Diederik

Voor meer info over de hongerstaking neem contact op met
Persbureau Ozgurluk
Witte de Witstraat 160 te Amsterdam
e-mail: persbureau@ozgurluk.org/

De oorlog en de tegenbeweging

Naomi Klein in Nederland

één van de dingen die zorgt voor een voedingsbodem voor het terrorisme?! 'Dit kapitalisme zorgt voor uitbuiting, milieuvervuiling, armoede. Het is overigens niet gewoon uitbreiden, vooral in Amerika wordt het kapitalisme op grote schaal gepromoot', vertelt Klein. 'Bevecht het terrorisme, ga winkelen, is daar de slogan. Dé remedie voor terrorisme is: meer handel. Dus winkelen is vrijheid, dat is wat ze eigenlijk zeggen,' meent Klein. Ze is het hier absoluut niet mee eens. 'Handel brengt democratie en vrijheid, Bush zei het toen hij in China was met zijn gezicht in de plooi. Maar denk eens aan het effect dat nog meer handel heeft op derdewereldlanden'.

Helemaal terecht is Kleins commentaar hier misschien niet. Handel kan voor vrijheid en democratie zorgen. Mensen komen met andere culturen in contact, doen verschillende ideeën op. Zo kan vrijheid en democratie ontstaan. Maar dan moet je wel een handel hebben waarbij de handelspartners gelijkwaardig aan elkaar zijn. Dat is bij Bush's definitie van handel echter niet het geval. Bush bedoelt volgens Klein met handel: het vestigen van grote Westerse MNO's. En die zorgen niet voor vrijheid, eerder voor het tegenovergestelde.'Er zijn nieuwe dingen om te privatiseren; het is de gruwelijke taal van verslaving'.

Bin Laden

Een journalist vroeg Klein of ze iets gemeen had met Bin Laden. Klein moest er om lachen, ze vond het een nogal stomme vraag. Het was een cynisch lachje weliswaar; de vraag wordt vaker gesteld. 'Bin Laden is een opportunist,' stelt Klein. 'Hij zorgt voor ziekenhuizen, voeding en infrastructuur in landen waar de regering dat niet doet. Op deze manier probeert hij mensen voor zijn terroristische organisatie en voor zijn trainingskampen te werven. Wij zijn voor ziekenhuizen, voeding en infrastructuur, maar niet om daar een terroristische organisatie mee te voeden. Bovendien is Bin Laden een kapitalist. Hij is multimiljonair. Wij zijn geen voorstanders van het neo-liberale kapitalisme'.

Het is grappig om te zien dat een vrouw als Klein dit allemaal zegt. Klein weet wat ze wil, ze lijkt zo te zijn opgestaan uit een stoel van een groot bedrijf. Ze is gekleed volgens de laatste mode. Klein valt het best te omschrijven als zakenvrouw. Maar dan een linkse.

Boos

Klein is er boos over dat het ene mensenleven meer lijkt te tellen dan het andere. De Loesje-tekst 'Hangt de waarde van en mensenleven af van de plek waar je sterft', is hier erg op zijn plaats. Volgens Klein is dit zeker het geval. 'De levens van de mensen die stierven in het WTC zijn meer waard dan die van de duizenden mensen die elke dag sterven aan ondervoeding of aids. Hetzelfde gaat nu op voor de anthrax-gevallen. Amerika heeft Bayer, het medisch concern dat het patent heeft op een anthraxmedicijn, gevraagd om dit patent vrij te geven. Amerika heeft zich juist altijd sterk gemaakt voor een patent op het polio-medicijn,'. Polio is namelijk niet bedreigend voor Amerika. Oftewel: pas als het probleem dichtbij komt (anthrax) en ze zelf last heeft van een patent (op het anthrax-medicijn), wil Amerika dat het wordt vrijgegeven. Bij polio, dat veel meer slachtoffers eist dan anthrax omdat veel meer mensen er aan lijden, wilde Amerika het patent niet vrijgeven. Dan zou zij namelijk veel geld mislopen.

'Deze onrechtvaardigheden borrelden altijd al onder het oppervlak,' aldus Klein, 'maar tegenwoordig kijken ze recht in ons gezicht'. We moeten de economische onrechtvaardigheid bevechten, vindt ze.'We moeten alternatieven opbouwen met onze handen op de rug. Daarom moeten we ons verspreiden'. Klein vindt dat 'we de beweging moeten uitbreiden, dat meer mensen moeten laten zien dat ze tegen deze vorm economische globalisering zijn'.

Klein vindt dat het label 'anti-globalisering' verworpen moet worden. 'Ik moet de activist die geen internationalist is, nog ontmoeten. We zijn internationalisten, we zijn voor sociale globalisering, maar we zijn tegen het neo-liberalisme, tegen een vorm van economische globalisering waarin grote westerse MNO's het voor het zeggen hebben'. Klein spreekt daarom bij voorkeur over 'de beweging', en niet over 'de anti-globaliserings beweging'.

Klein krijgt vaak uitnodigingen voor publieke debatten, maar nog veel vaker voor zgn. achterkamertjespolitiek. Bij deze besprekingen mag geen pers aanwezig zijn. 'Mensen met macht houden niet van publieke debatten'. Klein wimpelt deze uitnodigingen meestal af. Haar voornaamste reden hiervoor is dat de demonstranten zo hun stem wordt ontnomen. Dat is volgens Klein ook het voornaamste doel van het uitnodigen van ngo's op top-ontmoetingen als die van de WTO of het IMF. Deze ngo's vertegenwoordigen de demonstranten, maar ontnemen hun tegelijkertijd hun stem. 'Je kan worden gecoöpteerd, gemarginaliseerd of gecriminaliseerd,' stelt ze. Klein wil geen van drieën. vervolg pag 5

Herfkens in Qatar

Stad gaat hier later op door. Hij zegt dat 'de voornaamste reden dat de minister van ontwikkelingssamenwerking Herfkens voor de top in Qatar was uitgenodigd, is dat zij kritiek heeft op de anti-globaliseringsbeweging. Ze is dan wel minister van ontwikkelingssamenwerking en in die positie kan ze lastig zijn voor de deelnemers van de top, maar wat belangrijker is: ze heeft kritiek op de anti-globalisten, en dat is een groter voordeel dan haar lastigheid op het gebied van ontwikkelingssamenwerking. De deelnemers van de top vinden het voordelig als de anti-globalisten zwartgemaakt worden,' aldus Stad.

De media en connecties

Stad vertelt ook dat de Nederlandse pers 'ons' na de vredesdemo's erg slecht behandeld heeft. Volgens de Volkskrant werden de demo's georganiseerd door 'zo'n 100 splintergroeperingen' en waren er 'veel brooddemonstranten'. Het Parool zou gekopt hebben met 'Tegen oorlog, voor vegetarisch eten'. 'Journalisten lachen om ons,' aldus Stad. 'Zij zien vooral ook de connecties tussen de verschillende bewegingen niet. Wat doet een groep tegen de oorlog in Oost-Timor op een vredesdemonstratie voor het Amerika-Afghanistan-conflict? Waarom is die groepering ook tegen de huidige vorm van economische globalisering? De journalisten zien blijkbaar niet in dat dit type historische problemen ook een rol spelen bij de economische globaliserings- problematiek'. (En dat vegetarisme een manier is om het voedseltekort op de wereld te verkleinen, N.W.).

'Elsbeth Etty ging in de NRC nog een stap verder door te stellen dat er überhaupt geen oppositie is voor de bombardementen. De grote demonstraties wuifde ze weg,' zegt Stad. En dat doet Etty inderdaad. In haar stuk stelt ze dat het naïef is om én tegen terrorisme én tegen bombarderen te zijn. Je mag alleen kritiek leveren als je een betere oplossing hebt, vindt ze. 'Ze vergelijkt de bombardementen van de Luftwaffe op Rotterdam op 14 mei 1940 met de aanslag op het Pentagon en het WTC. Hoezo geen oorlogsdaad, vraagt ze. Ze vergeet blijkbaar dat er nu geen land is dat de aanslagen opeist, dus dat deze aanslag feitelijk gezien geen oorlogsdaad is'.

Niet alle pers behandelde 'ons' overigens slecht. Het NOS-journaal had een keurige reportage, de NRC had een goed artikel (niet dat van Elsbeth Etty dus), hetzelfde geldt voor Trouw. Ook de Leeuwarder Courant, de Spits en de Metro drukten een foto en een net stukje tekst af.

Omtoveren?

Zowel Klein als Stad is van mening dat 'de beweging' niet omgetoverd moet worden in een anti-oorlogsbeweging. 'Dat er nu een oorlog in Afghanistan aan de gang is verandert niets aan de problematiek rondom de economische globalisering. We moeten nu niet ineens onze hele agenda gaan veranderen. Natuurlijk is ook de oorlog een groot probleem, maar die verandert niets aan de ernst van de situatie op economisch globaliseringsgebied'.

Klein is een voostander van het decentraliseren van de macht, blijkt later. Ze is voorstander van een basisdemocratie, van het nemen van beslissingen op lokaal niveau. Ze vindt echter niet dat de staat afgeschaft dient te worden. Ze zei dit naar aanleiding van een vraag van een jongen uit de zaal. Was Klein het niet met hem eens dat de staat omver geworpen moest worden? 'Dankjewel voor het samenvatten van datgene waar ik het absoluut niet mee eens ben,' was de reactie van Klein. Wat keek die jongen beteuterd.

Roep om antwoorden

Klein is zich bewust van de roep om antwoorden, om definities, om alternatieven voor het neo-liberalisme. Deze antwoorden heeft ze echter niet. Het zou ook onverantwoordelijk zijn om deze antwoorden te geven,vindt ze. 'Democratie is altijd een beetje rommelig,' zegt Klein, 'dus is het logisch dat lang nog niet alle antwoorden er zijn'. Stad maakt nog even snel reclame voor een net uitgegeven boekje met hulp van XminY: Vóór de verandering, alternatieven voor het neo-liberalisme. Het is te koop bij de stand.

Eén oplossing heeft Klein wel, en die geeft ze dan ook, als uitsmijter. Politici moeten zich houden aan hun beloften, zegt ze. 'Ik zeg dit nooit, maar nu zeg ik het wel. Bel ze op, praat met ze. Zorg ervoor dat ze zich houden aan hun eigen beloften op het gebied van ontwikkelingswerk'. Misschien moeten we dat inderdaad maar doen.

Naomi (Woltring, niet Klein)

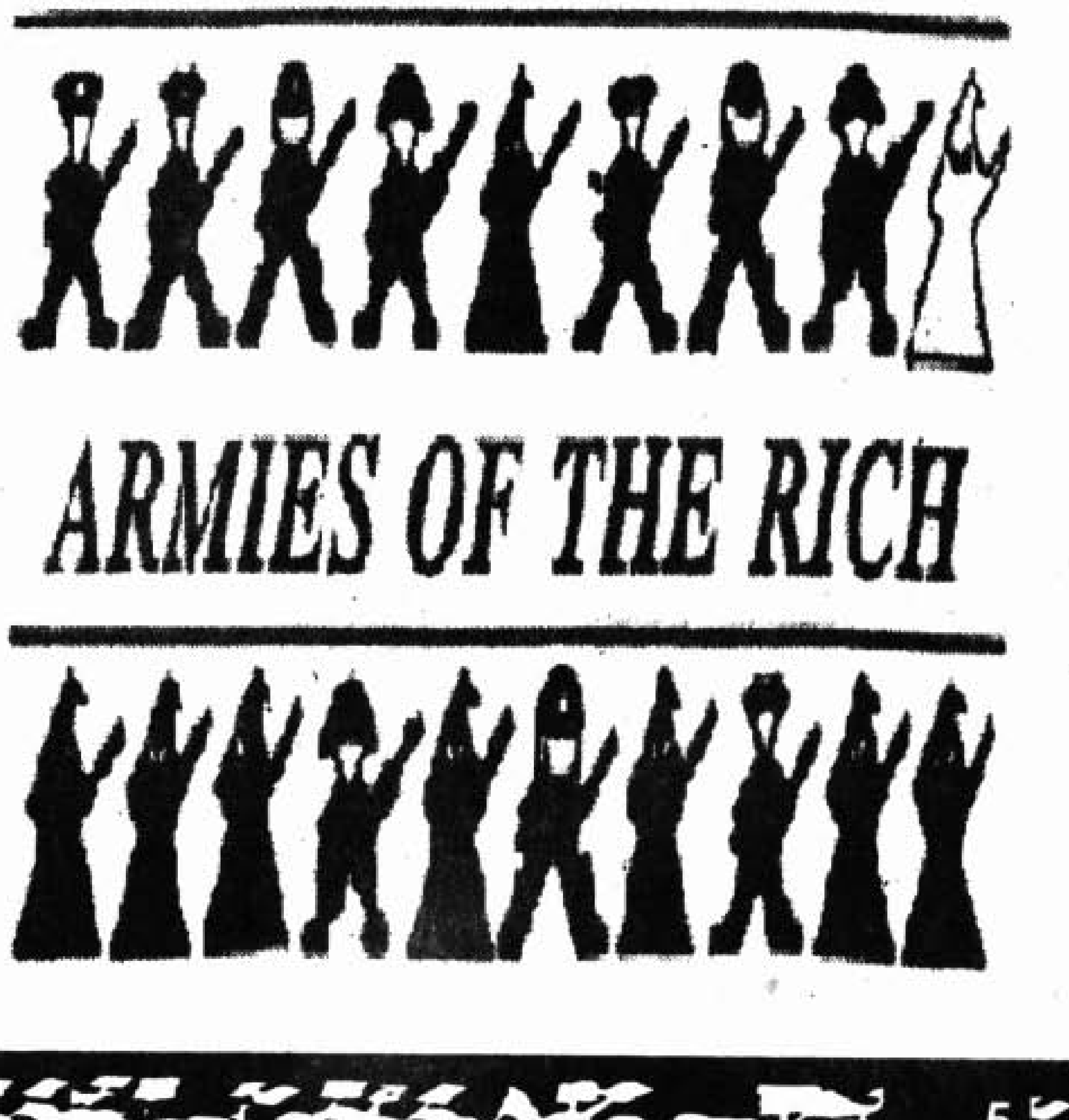
Naomi Klein is de schrijfster van de bestseller 'No logo. De strijd tegen de dwang van de wereldmerken', die in de media meestal 'de bijbel van de anti-globaliseringsbeweging' genoemd wordt. Klein zelf wordt de koningin van deze beweging genoemd, hoewel zij zich tegen deze benaming verzet. 'De beweging heeft geen leiders,' stelt zij regelmatig. Kees Stad is een vertegenwoordiger van het XminY solidariteitsfonds, een onafhankelijke fondsorganisatie die groepen en organisaties help bij het opzetten van acties en projecten voor politieke zelfbeschikking, sociale rechtvaardigheid en duurzame ontwikkeling.

NOTAS

1.- Multinationale organisaties, bijv. Shell, Unilever, Levi's.

2.- Non gouvermentele organisaties, bijv. Greenpeace, Amnesty, Novib.

3.- Van 9 tot en met 13 november werd in Qatar een WTO-top gehouden, waarop verregaande liberalisering van de wereldhandel is besproken.

INTERNATIONAAL

COLECTIVO ALTERNATIVA VERDE
(REDE LIBERTARIA DA BAIXADA SANTISTA)

Introductie

Dit artikel is een kort verhaal over Colectivo Alternativa Verde (CAVE), een libertarische organisatie dat actief is in het gebied van Baixada Santista (Brazilië). De ervaring van het gevecht in Baixada Santista, een gebied van commercieel belang, zorgt ervoor dat mensen contact zoeken met andere gemeenschappen die dezelfde problemen hebben met de nieuwe economische wet van het neoliberalisme van organisaties als het IMF, OMC, ALCA en MERCOSUL. Door het beleid van grote bedrijven als RHODIA, SHELL en FIESP hebben mensen die wonen en werken in die omgeving vervuiling in hun lichaam.

In 1993 kwamen ongeveer 150 arbeiders van Rhodia Quimica de Cubato in aanraking met chemicaliën (organo clorados genoemd) van dit bedrijf waarbij hun gezondheid werd geschaad. En later kwamen weer 400 mensen in aanraking met deze chemicaliën. In 1994 werd ACPO (een associatie van mensen die slachtoffer zijn geworden van organo clorados) opgericht. Maar bedrijven houden geen rekening met de slachtoffers. Deze bedrijven worden gesteund door de media, politici, bankiers, het leger en de politie.

De oprichting van CAVE

Meer dan tien jaar geleden resulteerde een proces van discussies in de oprichting van Colectivo Alternativa Verde (CAVE). De leden van deze groep zijn werkelijk geïnteresseerd in de problemen van de samenleving en het milieu. Zij vechten tegen het kapitalisme vanuit een libertarisch perspectief gebaseerd op de principes van directe actie en zelfbestuur. Zij vechten tegen het neoliberalisme omdat sinds de jaren '40 bedrijven in Baixada Santista mens en natuur in dit gebied vervuilen en vermoorden. Een duidelijk voorbeeld hiervan is de vervuiling en doding door chemicaliën van bedrijven als COSIPA (1), RHODIA (2) en Refinaria Presidente Bernardes. Vandaag de dag vindt er nog steeds vervuiling en verwoesting in dit gebied van de Indianen en de jungle plaats. Vandaag de dag vechten deze Indianen voor hun cultuur dat verschilt van het kapitalisme en het christendom.

Activiteiten van CAVE

Sinds de jaren '40 wordt het steeds slechter in Baixada Santista door de exploitatie door de kapitalistische bedrijven. Sinds de laatste tien jaar vecht CAVE tegen de vervuiling van haar samenleving.

-In 1991 vonden er acties plaats tegen de vervuiling door Rhodia

-In 1992 vonden er acties plaats tegen McDonalds omdat dit bedrijf een Braziliaans historisch en cultureel gebouw wilde gebruiken.

-In 1995 demonstreerde CAVE tegen rijke mensen die grote landerijen bezitten terwijl dit land niet wordt gebruikt. (3)

-In 1997 organiseerde CAVE protesten tegen de vervuiling en deden mee met de oprichting van Casa de Cultura Anarquista Jaime Cubero.

-In 1998 deed CAVE mee met de oprichting van Conselho Estadual do Meio Ambiente en demonstreerden samen met SOMECON tegen de chemische vervuiling van het water van Guaruja en Santos door het bedrijf Dow Quimica e Cargill Agricolas SA.

-In 1999 demonstreerde CAVE tegen het transport van uranium in Porto do Santos en verspreidde zij informatie over de vervuiling en degradatie in Sitio das Neves. In samenwerking met Greenpeace, SOMECON en Unio de Pescadores de Conceicaozinha organiseerde zij een actie tegen de scheepvaart van Iporanga in Serra do Guaranu (een natuurreservaat). En zij deden mee aan de 1 Mei acties.

-Dit jaar deden zij mee aan de Popular Education in Conceicaozinha in Guaruja op met als basis de libertaire ideeën

Als je meer wilt weten over CAVE en de libertarische strijd in Brazilië, neem dan contact op met CAVE. Het e-mailadres is cave_bs@hotmail.com

(1) COSIPA is verantwoordelijk voor het verspreiden van 25.000 m3 vervuilt water in Santos.

(2) RHODIA is de oorzaak van de vervuiling in de gebieden Cubatao, Sabesp, Val or Piloes, Itanhaen en Perutbe.

(3) In Brazilië zijn veel armen die geen werk kunnen vinden in de steden of op het platteland. Deze mensen hebben daarom een stuk land nodig voor hun levensonderhoud.

ANARCHISME IN TURKIJE

Elders in dit nummer van Directe Actie kunnen jullie lezen over de hongerstaking in de Turkse gevangenissen. Deze hongerstaking wordt vooral geleid door marxistisch-leninistische organisaties. Maar hoe zit het met het anarchisme in Turkije? Ook in Turkije zitten anarchisten gevangen. Het is niet duidelijk of zij meedoen aan de hongerstaking, wel duidelijk is dat zij solidair zijn met de hongerstakers. De anarchisten in de gevangenissen hebben het echter bijzonder moeilijk. Ook zij hebben te maken met politiegeweld, maar worden vaak ook onderdrukt door de communistische organisaties. Veel anarchisten behoorden eens tot die partijen, maar braken ermee omdat zij de communistische organisaties te autoritair vonden. Helaas menen de communistische organisaties nu dat zij verraders zijn of in het beste geval als "niet-politieke" gevangenen worden beschouwd. Zij hebben te maken met intimidatie en geweld van hun voormalige kameraden. In september 1998 werd bijvoorbeeld de anarchist Mehmet Cakar door de maoïstische TIKKO vermoord tijdens een zuivering die 10 tot 12 militanten het leven kostten. Moeten anarchisten niet meer solidair zijn met de hongerstaking? Juist nu moeten we solidair zijn en de communisten laten zien dat ook onze kameraden in Turkije aan de goeie kant staan en dat het geen spionnen van de Turkse staat zijn. Wij doen niet mee aan de verdeel- en heerspolitiek van welke machthebber dan ook.

Op 1 november demonstreerde het Anarchistische Platform tegen de oorlog in Afghanistan. De demonstratie begon op de belangrijkste campus van de Universiteit van Istanbul in Beyazit. De demonstranten wisten op Beyazit Plein te komen. Dit is belangrijk omdat dit plein een belangrijke traditie kent van verzet tegen de Turkse staat. Gewapend met zwarte vlaggen marcheerden de anarchisten over dit plein. Ook droegen zij brood bij zich. Het brood staat symbool voor het kapitalisme in vredestijd, dat ook in veel landen tot armoede en hongersnood leidt. Een slogan die dan ook te horen was, was: "Kapitalisme moordt in oorlog en in vrede!" Anarchisten verbrandden vlaggen van de VS en McDonalds. Een confrontatie met de politie kon dan ook niet uitblijven. De meeste demonstranten raakten gewond, waarvan een ernstig. 58 mensen werden opgepakt. Terwijl de anarchisten demonstreerden besloot de Turkse regering soldaten te sturen naar Afghanistan om de Verenigde Staten te ondersteunen. Het Anarchistisch Platform: "We veroordelen zowel oorlog als vrede van het kapitalisme!" Vrede is onderdrukking van vrijheid, en gerechtigheid schreeuwt om menselijkheid, dat nu in de klauwen is van macht en onrechtvaardigheid! We verzetten ons! We zijn niet gedoemd tot crises en oorlogen! Tegenover het kapitalisme zijn geld, winst en hebzucht moeten wij onze waarden van vrijheid, solidariteit en menselijkheid plaatsen!

Diederik

www.anarsi.org
www.sosyaleekoloji.cjb.net

SYMPATHISANTEN VAN HET ANARCHOSYNDICALISME BESCHOTEN IN SAO PAULO, BRAZILIË.

In de nacht van 17 op 18 november, werden drie arbeiders, sympathiserend met COB-IAA (Sao Paulo) beschoten in de buurt van hun huizen, nadat ze een voetbalwedstrijd hadden bijgewoond in een perifere buurt van Sao Paulo. Precies in de buurt waar ze van plan zijn een sociale bibliotheek te organiseren.

Een van hen, lid van de hiphop groep "ARSENAL&CAMBURAO", werd geraakt door twee schoten, waarvan een zijn long doorboorde. De tweede werd geraakt door 4 kogels, waardoor hij mogelijk invalide blijft in zijn benen. De derde werd geraakt door twee schampschoten.

Het antwoord van de buurtbewoners was een onmiddellijke schotenwisseling met de daders, die erin slaagden meteen te vluchten in hun auto.

Er wordt vermoed dat de daders afgezanten zijn van elementen uit het officiële syndicalisme. Het is namelijk niet de eerste keer dat leden van COB-IAA van Sao Paulo represailles ondervinden voor hun syndicale activiteiten, hoewel tot nu toe nog niet zo heftig.

Meer informatie: profosp@bol.com.

EEN VERHAAL VAN EEN IMMIGRANT

Ik kom uit een ver land. Om verschillende redenen verliet ik het land waarvan ik veel hou en vind ik mezelf hier.

Ik zocht een nieuwe realiteit; meer kansen maar ik vond een agressieve cultuur, individualistisch en vreemd voor me. Andere mensen, geïnteresseerd net als ik, vonden geld en zij geloven nu in het wonder, de mythe is echt. "Ik heb een auto, een huis, een hond, goed voedsel, etc.", zeggen ze. Ze vergeten hun arme landen en accepteren het systeem zonder te weten dat wanneer het economisch goed met je gaat, andere mensen in een erg slechte situatie moeten verkeren, uitbuiting. Maar voor alle immigranten was niets makkelijk. Je moet een taal leren, culturele gewoonten, verschillende manieren van leven. Dus, vaak voel je je niet goed en te neer geslagen. Je moet werk accepteren dat anderen niet willen. Je hoort opmerkingen die je niet begrijpt, maar je weet dat ze je niet bevallen. Je hele leven moet op papier staan en je hebt een nieuw identificatienummer en, misschien, een nieuwe naam. Soms zorgen racisten ervoor dat je slecht praat over de mensen in je nieuwe land. "Ik wil niet zijn zoals zij", kun je denken. Tegelijkertijd denk je of je in je eigen land ook zo tegen buitenlanders deed, "Zeker niet" kun je opnieuw denken.

De tijd gaat verder. Je weet dat in je land mensen niet zo vriendelijk zijn tegen buitenlanders als je dacht. Je spreekt nu de taal en krijgt betere banen, maar accepteert dat je positie als immigrant voor altijd is. Maar je voelt je op hetzelfde niveau als anderen op je weg.

Iemand kan zeggen: "Nu ben ik zoals zij...oh!shit, ik dacht dat ze klootzakken waren, dus nu ben ik ook een klootzak!"

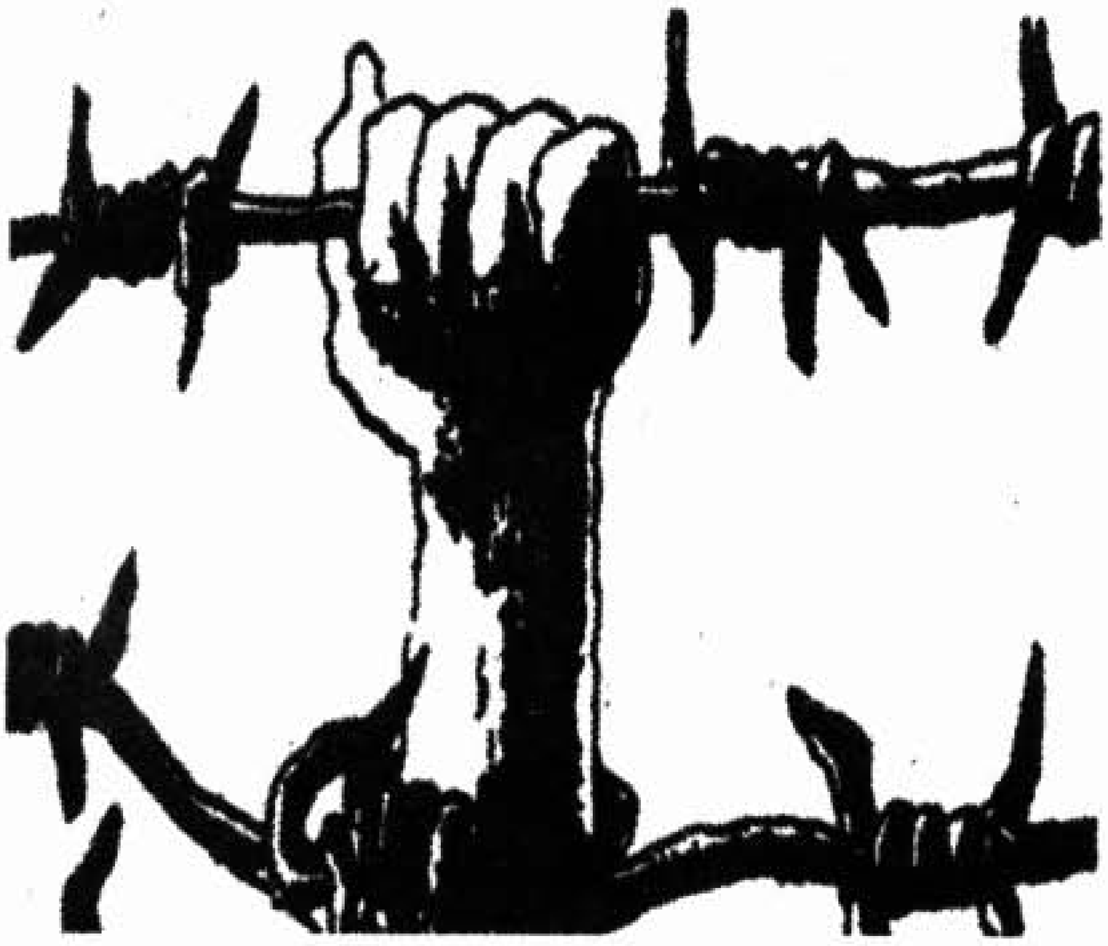
Uiteindelijk heb je emoties die in tegenspraak met elkaar zijn, je weet niet welk land je prefereert, je weet niet of je een goed, slecht, klote of aardig persoon bent. Twee manieren: je identiteit accepteren of je dichterbij het land voelen waar je opgroeide.

Ik kan geen van beide manieren accepteren of ze door elkaar gooien zoals sommigen hebben gedaan.

Nieuwe manieren zijn vele jaren geleden geopend. Ik denk nu liever dat de wereld voor iedereen is. De grenzen zijn een domme uitvinding om mensen te verdelen, om voordeel te doen aan de rijke mensen en de grote bedrijven; geld en macht. Maar grenzen bestaan ook in de verschillende landen. Immigranten zijn altijd dezelfde, arme mensen. Rijke mensen zijn toeristen. Dus, ik ben immigrant in mijn land, in de wereld. Er zijn geen grote verschillen tussen immigranten; alle arbeiders zijn immigranten, arme mensen. Je kunt immigrant zijn in je eigen land, maar ik geloof er na mijn ervaring niet meer in. Ik geloof dat niemand een land heeft. De wereld is ons land. We zouden deze wereld moeten bewandelen zonder onderscheid te maken tussen ras, sekse, leeftijd etc., zonder je immigrant te voelen in je eigen land omdat iemand het zei; zij zijn de eigenaars van het land en alles. We moeten onszelf herkennen als we naar andere mensen zoals ons kijken. We zijn samen op een plek, waar zij (staat, kerk, economie, etc.) onze beslissingen nemen. Op te houden immigrant te zijn betekent niet dat je nieuwe of oude culturele regels, nationaliteiten, ras, sekse, etc accepteert of vergeet. Op te houden immigrant te zijn betekent bewust te worden van onszelf en onze energie om de staat der dingen te veranderen en op te kijken naar een nieuwe wereld, gemaakt door ons en voor ons, met volledige participatie en beslissingen nemend met verantwoordelijkheid. De wereld is groot genoeg voor iedereen.

Geen grenzen meer. NIEMAND IS ILLEGAAL.

Black Moon.

De Death Fast is in zijn Vierde seizoen...80 MARTELAREN.
Er is geen verschii tussen in de gevangenissen en buiten de gevangenissen.
Geheel Turkije is zoals de F-Type gevangenissen.
WE ZULLEN ONS BLIJVEN VERZETTEN!

13 november 2001 No:426

DRINGEND..DRINGEND..DRINGEND..DRINGEND..

EEN TWEEDE AANVAL IN ARMUTLU!..

Een tweede aanval werd gelanceerd in Kucuk Armutlu, het centrum van onze Death Fast verzet buiten de gevangenissen, met als doel het beleid op het gebied van de F-Type gevangenissen voort te zetten. De staat concentreerde zich rond half zes in de ochtend grootschalig op deze buurt met behulp van haar politie, leger, een speciaal team en militaire voertuigen. De aanval werd om half zeven in de ochtend uitgevoerd. De staat was van plan om de slachting zonder perstoezicht uit te voeren, zodat de bloedige scenes niet bekend zouden worden.

De Death Fasters GAMZE TURAN, FERHAT ERTÜRK, ÖZKAN GÜZEL, HÜSEYIN AKPINAR, MADIMAK ÖZEN, en hun helpers SELMA KUBAT, VEDAT ÇELIK en tientallen anderen waarvan we de namen niet te pakken konden krijgen werden gevangen genomen.

De staat reageert op de eisen van onze zonen en dochters met slachtingen en haar tirannie wordt beantwoord met de opoffering van ons volk. De tweede operatie in Armutlu zal ook nu ons verzet niet breken. Al duurt deze tirannie weer een decennia en al betekent dat de dood, we zullen ons niet overgeven aan de tirannie. We zullen ons verzetten en we zullen winnen.

STOP DE MARTELINGEN VAN GEDWONGEN MEDISCHE INTERVENTIE!
WILLIG DE EISEN VAN ONZE KINDEREN IN!
LANG LEVE ONZE DEATH FAST VERZET!

TAYAD Families